

Arrest

nr. 289 559 van 30 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guatemalaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 18 november 2021 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster.

1.2. Op 31 maart 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekster nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 13 september 2022 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 13 september 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 13.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [C.L.]

voornaam : [A.R.]

[...]

nationaliteit : Guatemala

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.09.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene en haar echtgenoot [R.A.R.D.V.] [...] dienden op 20.08.2019 in België een verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 20.10.2021 door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting definitief afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Op 29.11.2021 werd hen per aangetekend schrijven een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq).

Betrokkene en haar echtgenoot gaven geen gevolg aan dit bevel en dienden op 26.01.2022 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 31.03.2022 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een impliciete afstand van aanvraag, aangezien betrokkenen niet opdaagden voor het interview. Op 06.04.2022 werd hen opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen betekend.

Betrokkene werd op 13.09.2022 door de politie van Antwerpen aangetroffen op het door haar gekozen adres. Haar echtgenoot was niet aanwezig en zou zich in Brussel bevinden. Hij werd gecontacteerd door betrokkene maar weigerde zich aan te bieden. Hij verblijft nochtans eveneens illegaal op het grondgebied en dient samen met betrokkene terug te keren naar Guatemala. In die zin kan betrokkene niet voorhouden van hem gescheiden te worden. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kunnen betrokkene en haar echtgenoot samen een nieuwe toekomst opbouwen. Betrokkene geeft aan te lijden aan endometriose, maar toont niet aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in haar [...] land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is één inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

[...]

Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan. Nergens uit de motivering valt af te leiden waarom er zonder meer voor de maximale termijn van 3 jaar wordt gekozen.

Het enige wat gesteld kan worden is dat zij twee bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd, verder niets specifiek.

Nochtans: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Cfr. in casu OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

- een bevordering in een vlakke loopbaan;

- het nemen van de beslissing “geslaagd” ten aanzien van studenten die alle voorwaarden vervullen om geslaagd te worden verklaard;

- het toekennen van sociaalezekerheidsuitkeringen en van het bestaansminimum zodra alle voorwaarden vervuld zijn;

- de inkohiering van belastingen (112).

Voorbeelden van discretionaire bevoegdheden zijn:

- benoemingen en bevorderingen naar keuze (113);
- de keuze van de aannemer na een offerteaanvraag (114);
- het al dan niet opleggen van een tuchtstraf en het bepalen van de strafmaat (115);
- een beslissing tot het al dan niet beschermen van een monument of landschap en het opleggen van erfdiensbaarheden en beperkingen aan het eigendomsrecht (116);
- een beslissing tot het al dan niet opnemen van een goed in de inventaris van leegstaande en/of verwaarloosde bedrijfsruimten (117);
- het nemen van beslissingen over het al dan niet slagen van een student wanneer de betrokkene niet aan alle voorwaarden voldoet om geslaagd te worden verklaard (bv. één tekort) (118);
- de keuze voor de toepassing van de spoedprocedure bij onteigeningen, m.a.w. het van toepassing verklaren van de Wet van 26 juli 1962 (119).

4.3.2.2. Gevolgen van het onderscheid voor de motiveringsplicht

183. Bij een gebonden bevoegdheid kan een verwijzing naar de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel uitlokt volstaan. Dit blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet (120) en wordt bevestigd door de Raad van State (121).

Bij een gebonden bevoegdheid volstaat bijgevolg de vaststelling dat de voorwaarden voor de toepassing van het betrokken artikel vervuld zijn (122). Wanneer bijvoorbeeld uit het toepasselijke ambtenarenstatuut voortvloeit dat de beoordeling “onvoldoende” tweemaal na elkaar automatisch de definitieve ambtsneerlegging van het personeelslid tot gevolg heeft, volstaat de vaststelling dat de voorwaarden voor de toepassing van dit artikel vervuld zijn, als motivering voor de beslissing waarbij de betrokkene definitief arbeidsongeschikt wordt verklaard (123).

Bij de berekening van een uitkering volstaat een verwijzing naar de door de wet opgelegde berekeningswijze en naar de feitelijke elementen waarop ze wordt toegepast (124). De berekeningswijze geldt m.a.w. als motivering voor beslissingen die betrekking hebben op geldsommen (125).

Bij de beslissing over het al dan niet geslaagd zijn van studenten zal de examencommissie bij evidente gevallen, bv. bij studenten die niet het vereiste globale percentage behalen om te slagen en meerdere tekorten hebben, niet moeten verwoorden waarom de betrokkene niet geslaagd is (126). Dit volgt louter uit de punten.

Bij gemeentelijke belastingen is elke inkohiering een administratieve rechtshandeling die formeel moet worden gemotiveerd (127), maar de motivering zal in dit geval bestaan in een eenvoudige verwijzing naar het toepasselijke artikel van het gemeentelijk reglement (128).

De weigering van een bouwvergunning is voldoende gemotiveerd door de vermelding dat de constructie in strijd is met de bestemmingsvoorschriften, wanneer geen enkele bepaling de overheid de mogelijkheid biedt tot afwijking (129).

Het bevel aan een vreemdeling om het grondgebied te verlaten is voldoende gemotiveerd door een verwijzing naar het artikel van de Vreemdelingenwet dat nauwkeurig de redenen opsomt die dergelijk bevel mogelijk maken (130).

Wanneer de overheid gebonden is door een advies, zal de motiveringsplicht uiteraard beperkter zijn dan wanneer de overheid kan afwijken van een advies.

184. Wanneer blijkt dat de overheid op grond van een gebonden bevoegdheid niet anders kon dan die bepaalde beslissing nemen, zal het middel van de schending van de Wet Motivering Bestuurs-handelingen als niet nuttig van de hand worden gewezen (131). De betrokkene heeft in dit geval immers geen belang bij een vernietiging wegens een schending van de Wet Motivering Bestuurs-handelingen, daar ook zonder deze schending het resultaat hetzelfde zou zijn, nl. inhoudelijk dezelfde beslissing.

185. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (132). De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt (133). Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze, te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete

motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (134). Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel (135). In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur (136).

Alleen wanneer de overheid zich aansluit bij de wettelijk vereiste voorafgaande adviezen kan een summiere motivering, waarin de overheid zich hierbij aansluit volstaan (137), indien uiteraard het advies zelf afdoende gemotiveerd is en aan de betrokkene ter kennis wordt gebracht (138).

Wanneer verwerende partij beslist om een dergelijk zware maatregel te nemen in hoofde van verzoekende partij - zijnde een inreisverbod van 3 jaar - dient zij uitvoerig en op zinnige wijze te motiveren waarom dit dienstig is. In casu is dat absoluut niet het geval.

In die zin werd ook de materiële motiveringsverplichting geschonden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

II.1.2. Bovendien vermeld artikel 74/11, §1 VW ondubbelzinnig dat er rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De verwerende partij stelt:

“Betrokkene geeft aan te lijden aan endometriose, maar toont niet aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in haar in haar land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

De verwerende partij erkent de ziekte, doch meent dat een onderzoek naar een schending van artikel 3 EVRM niet nodig is omdat de verzoekende partij geen beschikbaarheids- en toegankelijkheidsinformatie overmaakt aangaande de benodigde medische zorg.

Nochtans stelde de Raad reeds aangaande artikel 3 EVRM (RvV 192 584 dd. 26 september 2017):

Or, la jurisprudence de la Cour EDH enseigne, ce à quoi le Conseil se rallie, que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, compte tenu de la situation générale qui y prévaut et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, §108 in fine), la partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M. S. S./Belgique et Grèce, § 366), quod non en l'espèce.

Op geen enkel moment wordt de ernst van de chronische ziekte ontkend.

Endometriose is een chronische ziekte waarbij weefsel dat enigszins lijkt op de bekleding van de baarmoeder (het baarmoederslijmvlies) buiten de baarmoeder wordt gevonden.

*Op wikipedia worden volgende symptomen vermeld
([https://nl.wikipedia.org/wiki/Endometriose#Gevolgen op lange termijn](https://nl.wikipedia.org/wiki/Endometriose#Gevolgen_op_lange_termijn)):*

- Infertiliteit (onvruchtbaarheid)
- Amenorroe (uitblijven van menstruatie) / onregelmatige menstruatie
- Menorragie (overvloedig / langdurig menstrueren)
- Secundaire dysmenorroe (abnormale menstruatiepijn)
- Ovulatiepijn
- Pijn in onderbuik en/of onderrug soms uitstralend naar de benen
- Opgezet buik (bij 96% van de patiënten)
- Dyspareunie (pijn bij geslachtsgemeenschap)
- Abnormaal bloedverlies (vaginaal / anaal / urine)
- Pijn bij het ontlasten en/of urineren
- (Chronische) Vermoeidheid / lusteloosheid
- Slapeloosheid
- Premenstrueel syndroom (PMS)
- Depressiviteit / humeurigheid / prikkelbaarheid

Naast deze symptomen kunnen er nog andere klachten zijn, deze zijn bijna altijd cyclusgerelateerd maar kunnen na verloop van tijd constant aanwezig zijn.

Ook worden darmontstekingen en ovariumkanker als langetermijngevolgen vermeld.

De verwerende partij had dus wel degelijk de plicht om hier de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM nauwgezet te onderzoeken, zeker aangezien zijzelf niet de ernst van de ziekte ontkent in haar beslissing.

Door dit niet te doen, heeft zij niet op correcte wijze rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij.

Dit is ook geen onmogelijke opdracht: de Dienst medische regularisaties beschikt immers over de nodige expertise en infokanalen dienaangaande. De thans bestreden beslissing dreigt de verzoekende partij gedurende drie jaar de nodige medische zorg te ontfangen. Gelet op het chronisch karakter van haar ziekte kan dit op termijn dramatische gevolgen hebben.

De thans bestreden beslissing is dan ook onherroepelijk gevestigd.

II.1.3. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, tweede lid VW, artikel 3 EVRM en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting schendt.”

3.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekster door een uitvoerige uiteenzetting te voorzien omtrent de formele motiveringsplicht niet aantoonde dat verweerder artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht of artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

3.2.2. De Raad merkt verder op dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Uit de tekst van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn – in casu drie jaar – als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verweerder aldus handelt maakt hij slechts gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend. Het staat verweerder vrij om bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod hetzij uit te gaan van een minimumtermijn en deze te verhogen indien er bijkomende negatieve gegevens zijn, hetzij te vertrekken van de maximumtermijn en deze te verlagen indien er hiertoe redenen bestaan of nog andere systemen te hanteren. Enige vereiste, naast het feit dat de door de wetgever bepaalde maximumtermijn niet mag worden miskend, is het feit dat bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking moeten worden genomen. In tegenstelling tot wat verzoekster stelt, blijkt uit de algehele motivering van de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken en deze heeft betrokken bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod. Verweerder heeft immers geduid dat het feit dat verzoekster niet in België kan verblijven geen aanleiding geeft tot de vaststelling dat enig door artikel 8 van het EVRM beschermd recht op een gezinsleven in het gedrang komt. Hij heeft hierbij toegelicht dat verzoeksters echtgenoot niet legaal in het Rijk verblijft. Verweerder heeft ook in aanmerking genomen dat verzoekster aangaf te lijden aan endometriose. Hij heeft in dit verband uiteengezet zij niet heeft aangetoond dat er voor deze aandoening geen adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst, zodat niet kan worden besloten dat het feit dat zij niet in België kan verblijven aanleiding geeft tot een miskenning van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft ook aangegeven dat verzoekster meermaals weigerde om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en dat, gelet op het belang dat moet worden gehecht aan de migratiecontrole, een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar proportioneel is.

Een schending van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Verzoekster laat verder verstaan het niet eens te zijn met de door verweerder in de bestreden beslissing opgenomen argumentatie maar toont niet aan dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Haar uiteenzetting omtrent de rechtspraak van de Raad inzake verwijderingsmaatregelen en de plichten die op verweerder rusten bij het nemen van dergelijke maatregelen is daarenboven niet relevant, nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.4. Er dient tevens op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoekster zet uiteen dat zij lijdt aan endometriose, doch toont niet aan dat het feit dat zij gedurende een periode van drie jaar niet in België en de Schengenstaten kan verblijven tot gevolg heeft dat zij wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zij maakt immers niet aannemelijk dat deze aandoening enkel in de Schengenstaten kan worden behandeld en verweerder verkeerdelijk aangaf dat niet blijkt dat een adequate behandeling voor deze

gezondheidsproblematiek niet beschikbaar en toegankelijk is in Guatemala. Het gegeven dat verzoekster van oordeel is dat verweerder een meer nauwkeurig onderzoek had kunnen doen omtrent de problemen waartoe de aangevoerde medische problematiek op termijn aanleiding kan geven leidt niet tot een ander besluit.

Daar in voorliggende zaak geenszins is aangetoond dat er dwingende humanitaire redenen zijn die verweerder zouden verhinderen om verzoekster gedurende een termijn van drie jaar de toegang tot het grondgebied van de Schengenstaten te ontzeggen kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK